

FARSKÉ ZVESTI

FARNOSTI DUBNICA NAD VÁHOM

ADVENT A VIANOCE 2024

WWW.SALDUB.SK FARDUBZVESTI@GMAIL.COM

■ Milé deti a mladí, otcovia a mamy - rodiny, všetci starší - naši seniori a chorí! Milí farníci! O čom sú Vianoce? O prijatí toho najväčšieho daru. Všetky darčeky smerujú a ukazujú na ten najdôležitejší. Boh prišiel a narodil sa pre nás, aby sme sa my narodili pre neho a žili s Ním. Boli sme veľmi obdarovaní. Sme pozvaní aj tieto Vianoce objaviť nanovo, že sme obdarovaní. Objat' dar, prijat' ho znova a hlbšie. Otvorit' sa ešte viac.

Dar však nestačí len prijat', otvorit', lebo môže skončiť odložený. Dar sme pozvaní neustále držať v rukách, denne z neho žiť. A ak sa jedná o vzťah - a to je dar Vianoc, obnovenie všetkých vzťahov - je potrebné sa oň starať. Toto je aj pozvaním k spoločnému kráčaniu v našej farnosti a diele. Starostlivosť o to najcennejšie, čo máme. **Starostlivosť o naše vzťahy, aby sme v nich rástli.** V septembri cez predstavenie hodnôt a priorit v tomto školskom roku som pozval všetkých nás k trojakej starostlivosti.

1. Starajme sa o svoj vzťah s Bohom. Nezanedbávajme ho, nežime ho len tak trochu, ľahostajne. Je čas, aby sme sa sami viac presvedčili a zažiarili tým, že žiť s Bohom je krásne, že po ňom je najviac hladné a smädné naše srdce, že jedine Boh dokáže naplniť našu vyprahnutosť a každé naše hľadanie šťastia. Hľadajme Boha a jeho tvár každý deň, neúnavne, neprestajne.

Ved' je krásne rásť v živej a autentickej viere cez nachádzanie si času na denné osobné stíšenie a modlitbu, čítanie Božieho slova, cez ktoré nám Boh osobne hovorí do toho, čo žijeme, cez zažívanie Božieho prijatia a milosrdenstva cez pravidelnú sviatosť zmierenia - kde nám Boh znova hovorí: Máš na to, ale spolu so Mnou. Si môj, si milovaný napriek všetkému. Ak chceme duchovne žiť a prekvitať - potrebujeme často sláviť a jesť Eucharistiu ako sviatosť lásky, ktorá je našou silou žiť a milovať. Boží Duch túži každého viesť a vychovávať v starostlivosti o tento najzákladnejší vzťah, vzťah s Bohom.

2. Starajme sa o naše vzťahy. Udalosti posledných rokov nás viac či menej uzatvárajú do seba, ale v našej farnosti chceme naďalej podporovať kultúru spoločenstiev a stretnutia, aby sa nikto necítil vylúčený, keď príde medzi nás. A to záleží od každého z nás, od otvorenosti každého z nás, od ochoty všimnúť si brata a sestru vedľa mňa, pozdraviť ju s úsmevom, pri-



hovorit' sa so záujmom, urobiť prvý krok. Ak veríme, že náš Boh nie je samotár, ale spoločenstvo lásky - aj každý z nás, ktorý v neho veríme, sme povolani neuzatvárať sa do seba, ale vytvárať a upevňovať vzťahy. Lebo naše vzťahy hovoria viac ako naše slová o tom, v akého Boha veríme. Túžim, aby sme aj v našej farnosti, pri všetkých aj vzťahových ťažkostiach, boli každý z nás ochotní odpustiť tomu, kto nám ublížil, hľadať cesty ako ďalej v dialógu, neprechovávať podozrievanie, nedôveru alebo hnev, ale konkrétne napomôcť väčšej jednote. Lebo ináč budeme vydávať len slabé svedectvo alebo možno až niekedy pohoršovať.

Pozývam všetkých nás začať od svojej vlastnej rodiny a blízkych. Nemusí sa hned' všetko dať do poriadku, ale môžeme už dnes urobiť prvý krok. Spoločnosť okolo nás je v mnohom rozdelená a vplýva to aj na nás. Nestavajme okolo seba múry, ale mosty, budme k sebe viac tolerantnejší a chápavejší. Teraz je ten čas, nie potom inokedy, ale práve v týchto dňoch, aby viac zažiarilo toto svedectvo od kresťanov aj v našom meste a farnosti.

3. Staraj sa o seba. Iba ten, kto sa vie postarať aj o seba, dokáže mať pekné vzťahy aj s druhými. Kto zanedbáva seba, nebude vládvať starať sa o ostatné vzťahy, alebo sa v nich ani veľmi neposunie. Ono je to všetko prepojené. Vzťah s Bohom,

k druhým i k sebe. Smeruje to k harmónii a súzvuku všetkých našich vzťahov. Ak jeden zanedbáme, pocítia to aj ostatné vzťahy. A aj preto vnímam z viacerých strán ako hlavnú výzvu a prioritu tohto šk. roka hoci spomenutú ku koncu: **Nechaj si pomôcť.**

Chceme spolu rásť v citlivosti na život okolo nás a situácie, ktoré sú zvlášť delikátne a bolestivé: spontánny potrat, závislosti a chceme rozšíriť pohľad na starostlivosť o duševné zdravie. Budeme sa snažiť uviesť každú tému nejakou besedou s hosťami, aby sme tak rástli v citlivosti a otvorenosti, že v našich problémoch a bôľoch nemusíme zostať sami, ale sme pozvaní nechať si pomôcť druhými. Budme ochotní si navzájom pomáhať i nechať si pomôcť. Niekedy už len srdečné prijatie a pozorné vypočutie druhých má liečivý účinok a môže byť prvým krokom k vyhľadaniu ďalšej pomoci i tej odbornej. Prajem nám všetkým, aby sme cez každý dar týchto Vianoc, nanovo objavili a prijali ten najväčší dar - Ježiša a v ňom aj všetkých bratov a sestry. Lebo hlbšie objavenie a prijatie nás vedie k väčšej starostlivosti. Požehnané a starostlivé Vianoce.

*Za bratov saleziánov a sestry saleziánky
don Bohuš Levko,
saleziánsky direktor a farár*

ANTIQUORUM HABET FIDA RELATIO

Prehľad svätých rokov



■ V kresťanstve je jednou z veľmi silných tradícií tradícia putovania. Záznamy o tom sa zachovali už v kresťanskom staroveku, kedy kresťania putovali hlavne na miesta, na ktorých pôsobil Pán Ježiš. Správy o tom máme už od Origena z 3. storočia. Neskôr sa začalo putovať k hrobom mučeníkov, v Ríme hlavne sv. apoštolov Petra a Pavla. Okrem Jeruzalema a Ríma sa na konci prvého tisícročia stal významným pútnickým miestom Santiago de Compostela, kde sa nachádzali ostatky sv. Jakuba.

Od 7. storočia začali oblasť Svätej zeme obsadzovať moslimovia a začalo dlhé obdobie, kedy sa striedali obdobia nepriateľského postoja ku kresťanom s obdobiami relatívneho pokoja. Napätie a nepriateľské postoje vyústili do vyhlásenia križiackych výprav v roku 1095. Za ich koniec sa pokladá pád poslednej križiackej pevnosti Akkon v roku 1291.

V 13. storočí vznikali mnohé hnutia, ktoré reagovali na rôzne škandály a neporiadky v Cirkvi. Okrem pozitívnych, ako boli žobravé rády, vznikali aj rôzne heretické hnutia, ktoré často šíрили apokalyptické predstavy o skazenosti ľudstva a konci sveta. Možno aj pod týmto vplyvom sa začali na konci roku 1299 objavovať v Ríme skupiny pútnikov, žiadajúce pápeža, aby im udelil plnomocné odpustky. Pápež Bonifác VIII. (1294-1303) nebol podľa prameňov príliš vládny človekom, napríklad Dante Alighieri ho v Božskej komédii umiestňuje v Pekle. Mal mnohé spory s talianskymi vládcami, francúzskymi kráľmi a mnohými inými. Napriek svojim zlým povahovým črtám bol významným právnikom, čo sa prejavovalo aj počas jeho pontifikátu.

1. Svätý rok 1300

Vidiac zástupy pútnikov, im vyšiel v ústrety, a 22.2.1300 vydal bulu Antiquorum habet fida relatio (Vierohodné starobylé podanie), ktorou vyhlásil spätne k 25.12.1299 jubilejný rok. Určil v nej, že každý, kto

15 dní po sebe nábožne navštíví Baziliku sv. Petra a Pavla (Rimania 30 dní), obdrží plnomocné odpustky. Neskôr Bonifác VIII. predĺžil platnosť odpustkov až do Veľkej noci 1301. V bule zároveň určil, že jubilejný rok sa má konať každých sto rokov.

2. Svätý rok 1350

Nasledujúce obdobie bolo obdobím úpadku Ríma. V roku 1308 pápež Klement V. (1305-1314), ktorý bol pod vplyvom francúzskeho kráľa Filipa IV. Pekného (1285-1314), prestahoval pápežský dvor do Avignonu. Tam pápeži sídlili až do roku 1377. Rímske baziliky boli zanedbané, poškodené zemetraseniami a požiarimi. Tretinu obyvateľstva Európy zabila epidémia moru a Francúzsko sužovala storočná vojna s Anglickom. Preto Rimania v roku 1343 požiadali pápeža o návrat do Ríma a vyhlásenie svätého roku. Pápež síce ostal sídliť v Avignone, ale 27.1.1343 vydal bulu Unigenitus Dei Filius (Jednorodený syn Boží), ktorou skrátil interval jubilejných rokov na 50. Okrem toho k púťam do Bazilik sv. Petra a Pavla pridal aj Baziliku sv. Jána v Lateráne, pápežovu katedrálu. Sám sa do Ríma nevrátil a svätý rok otvorili iba jeho legáti. Podľa niektorých správ sa prvýkrát otvárala Svätá brána.

3. Svätý rok 1390

Ďalší jubilejný rok sa uskutočnil už v roku 1390. Vyhlásil ho pápež Urban VI. (1378-1389) bulou Salvator noster unigenitus (Jednorodený náš Spasiteľ) z 8.4.1389. Interval jubilejných rokov skrátil na 33 rokov, podľa pozemského veku Pána Ježiša. K trom pútnickým bazilikám pridal Baziliku Santa Maria Maggiore. Za pontifikátu Urbana VI. začala aj kvôli jeho tvrdohlavej a krutej povahe Veľká západná schizma, obdobie dvoj až trojpápežstva, ktoré skončilo až na kostnickom koncile. Svätý rok otvoril až jeho nástupca Bonifác IX. (1389-1904).

4. Svätý rok 1400

Tento jubilejný rok pápež Bonifác IX. pravdepodobne ani neplánoval otvoriť, isté obdobie ani v Ríme nesídlil. No koncom roku 1399 začali prichádzať do Ríma zástupy pútnikov a žiadali od pápeža udelenie odpustkov. Ten pohnutý ich vierou im ich udelil. Niektorí historici mali pochybnosti, či tento jubilejný rok považovať za riadny.

5. Svätý rok 1423

Západnú schizmu ukončil kostnický koncil

v rokoch 1414 - 1418. Prijal, respektíve si vynútil abdikáciu rímskeho pápeža Gregora XII. (1406-1415) a zosadil dvoch protipápežov, avignonského Benedikta XIII. (1394-1417) a pisanského Jána XXIII. (1410-1415). Následné konkláve zvolilo Martina V. (1417-1431). Ten sa v roku 1420 vrátil do Ríma, mesta, ktoré bolo v zúboženom stave. Bula o otvorení jubilejného roka, ak vlastne existovala, sa nezachovala. Predpokladá sa, že Martin V. otvoril na Vianoce 1422 svätú bránu na Bazilike sv. Petra, podľa jednej kroniky aj na Lateránskej bazilike.

6. Svätý rok 1450

Prvý z takzvaných renesančných pápežov Mikuláš V. (1447-1455) vydal 19.1.1449 bulu Immensa et innumerabilia (Obrovské a nespočetné), ktorou vyhlásil svätý rok, začínajúci na Vianoce 1449. Obnovil 50-ročnú periodicitu jubilejných rokov. Údajne svätá brána v Lateránskej bazilike bola celá zo zlata a neskôr bola zamurovaná v Bazilike sv. Petra. V lete 1450 zasiahla Rím epidémia moru. Uhorským šľachticom, ktorý bojovali proti Turkom a nemohli putovať do Ríma, povolil, že môžu putovať do katedrál v Oradey alebo v Székesfehérváru.

7. Svätý rok 1475

Pápež Pavol II. (1464-1471) vydal 19.4.1470 bulu Ineffabilis providentia (Nevýslovná prozreteľnosť), ktorou stanovil, že jubilejné roky sa majú konať v periodicitu 25 rokov. Dôvodom bolo, aby každá generácia mohla dosiahnuť odpustky a milosti jubilejného roka. Jeho nástupca Sixtus IV. (1471-1484) potvrdil 25-ročnú periodicitu bulou Quemadmodum operosi (26.3.1473), ktorou zároveň pozastavil počas jubilejného roku všetky ostatné odpustky. Nakoniec predĺžil jubilejný rok až do Veľkej noci 1476. Sixtus výrazne zveladil a skrásil Rím.

8. Svätý rok 1500

Tento jubilejný rok vyhlásil pápež Alexander VI. (1492-1503) bulou Consueverunt Romani Pontifices z 28.3.1499. Ako prvý vyjadril želanie, aby sa používal miesto pojmu „jubilejný“ pojem „svätý rok“. Nazval ho rokom odpustenia a radosti. Pri otvorení svätej brány použil strieborné kladivko a po otvorení ju prešiel na kolienach s horiacou sviecou v rukách.

9. Svätý rok 1525

Svätý rok 1525 sa uskutočnil počas morovej epidémie a niekoľko rokov po vypuku

nutí reformácie. Vyhlásil ho 18.4.1524 pápež Klement VII. (1523-1534) bulou Inter sollicitudines et curas. Dôsledkom moru a sedliackej vojny v Nemecku prišlo málo pútnikov. V nasledujúcich dvoch rokoch sa udiali dve tragické udalosti: bitka pri Moháči (1526) a „Sacco di Roma“, vyplienenie Ríma vojskami Karola V. (1527).

10. Svätý rok 1550

Tento svätý rok vyhlásil pápež Pavol III. (1534-1549), avšak nedožil sa jeho otvorenia, otvoril ho až jeho nástupca Július III. (1550-1555), ktorý po svojom nástupe vydal 10.2.1550 bulu Si pastor ovium (Ako pastier oviec). Svätú bránu otvoril až 24.2.1550.

11. Svätý rok 1575

Dňa 20.5.1574 vydal pápež Gregor XIII. (1572-1585) bulu Dominus ac Redemptor (Pán a Vykupiteľ), ktorou vyhlásil svätý rok 1575. Pod vplyvom sv. Filipa Neriho sa rozšírila prax, že okrem štyroch hlavných bazilik sa zvykli navštevovať ďalšie tri: Bazilika sv. Vavrinca za hradbami, Bazilika sv. Šebastiána a Bazilika Svätého Kríža v Jeruzaleme.

12. Svätý rok 1600

Prvý Svätý rok v 17. storočí vyhlásil pápež Klement VIII. (1592-1605) 19.5.1599 bulou Annus Domini placabilis annus remissionis (Rok Pána je pokojným rokom odpustenia). Kvôli pápežovej chorobe nebol otvorený na Vianoce, ale až 31.12.1599. Bol to jeden z prvých jubilejných rokov obdobia baroka. Pápež kládol dôraz na duchovný význam jubilea.

13. Svätý rok 1625

V roku 1625 sa uskutočnil jubilejný rok v tragickom období Tridsaťročnej vojny (1618-1648), kedy sa väčšia časť Európy zmietala v náboženských a politických bojoch. Pápež Urban VIII. (1623-1644) 29.4.1624 vydal bulu Omnes gentes plaudite manibus (Všetky národy tleskajú rukami). V tomto období bola dostavaná Bazilika sv. Petra, ktorú pápež posvätil 18.11.1626.

14. Svätý rok 1650

Po skončení Tridsaťročnej vojny sa uskutočnil ďalší Svätý rok, ktorý vyhlásil pápež Inocent X. (1644-1655) bulou Appropinquat dilectissimi.

15. Svätý rok 1675

Tento Svätý rok vyhlásil posledný barokový pápež Klement X. (1670-1676) 3.5.1674 bulou Anno Sancto (Svätý rok). Pri otvorení svätej brány na Vianoce 1675 starý, 85-ročný pontifik posvätil aj tabernákulum v Bazilike sv. Petra - Kaplnku Najsvätejšej sviatosti.

16. Svätý rok 1700

Svätý rok 1700 bol zatiaľ jediný, ktorý otvárali a ukončovali dvaja rozdielni pápeži. Inocent XII. (1691-1700) 18.5.1699 ho

vyhlásil bulou Regi saeculorum (Kráľ vekov). Keďže už bol starý a chorý, nemohol ani osobne otvoriť svätú bránu. Zomrel v septembri 1700 a svätý rok ukončil jeho nástupca Klement XI. (1700-1721).

17. Svätý rok 1725

Nebol vyhlásený na sviatok Nanebovstúpenia Pána, keďže vtedy ešte prebiehalo konkláve, ale až na sviatok sv. Petra a Pavla 1724 novým pápežom Benediktom XIII. (1724-1730) bulou Redemptor et Dominus noster (Náš Stvoriteľ a Pán). Chcel ho osláviť v maximálnej striedmosti a disciplíne.

18. Svätý rok 1750

Pápež Benedikt XIV. (1740-1758) ho vyhlásil 5.3.1749 bulou Peregrinantes. Sv. Leonardo z Porta Maurizio postavil v Koloseu kríž a slávil tam omšu na pamiatku umučených kresťanov.

19. Svätý rok 1775

Svätý rok vyhlásil pápež Klement XIV. (1769-1774) bulou Salutis Nostrae Auctor (Autor našej spásy). Pápež zomrel 22.9.1774, a tak nemal kto otvoriť sväté brány, nakoľko jeho nástupca Pius VI. (1775-1799) bol zvolený až 15.2.1775. Svätú bránu na Bazilike sv. Petra tak otvoril až 26.2.1775. Avšak pútnici začali chodiť do bazilik už od Vianoc. Pius VI. zomrel vo vyhnanstve vo francúzskom Valence, kde ho umiestnili napoleonskí vojaci. Nakoľko jeho nástupca Pius VII. (1800-1823) bol zvolený 14.3.1800 a do Ríma sa dostal až 3.7.1800, **Svätý rok 1800 sa neuskutočnil.**

20. Svätý rok 1825

Ďalší Svätý rok bol tak vyhlásený bulou Quod hoc ineunte saeculo (Na začiatku tohto storočia), ktorú pápež Lev XII. (1823-1829) vydal 24.5.1824. Nakoľko Bazilika sv. Pavla za hradbami v roku 1823 vyhorela, štvrtá svätá brána bola otvorená v Bazilike Santa Maria in Trastevere. **Svätý rok 1850 sa nemohol uskutočniť kvôli obsadeniu Ríma a zániku pápežského štátu.**

21. Svätý rok 1875

Bol vyhlásený pápežom bl. Píom IX. (1846-1878) bulou Gravibus Ecclesiae et huius saeculi calamitatibus (S ťažkými pohromami Cirkvi a tohto veku). Kvôli nepokojom pri vzniku Talianska boli sväté brány otvorené neverejne.

22. Svätý rok 1900

Vyhlásil ho pápež Lev XIII. (1878-1903) bulou Prosperante ad exitum saeculo, vydanou 11.5.1899. Počas Svätého roka pápež zasvätil ľudstvo Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu.

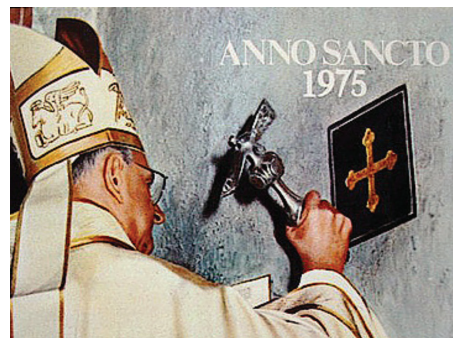
23. Svätý rok 1925

Bol vyhlásený 29.5.1924 bulou Infinita Dei misericordia (Nekonečné Božie milosrdenstvo) pápežom Píom XI. (1922-1939). Bol ustanovený sviatok Krista Kráľa. V októbri 1925 sa uskutočnila púť Slovákov, ktorí putovali aj so svojimi biskupmi.

24. Svätý rok 1950

Po tragickom období II. svetovej vojny vyhlásil pápež ct. Pius XII. (1939-1958) 26.5.1949 Svätý rok bulou Iubileum maximum (Veľké jubileum). Počas Svätého roka bol beatifikovaný Dominik Savio. Dňa 1.11. bola vyhlásená dogma o Nanebovzatí Panny Marie. Pútnici z Československa nemohli kvôli komunistickému režimu navštíviť Rím. Bolo to obdobie najkrutejšieho prenasledovania Cirkvi a odporcov režimu. Pri uzatváraní Svätej brány v Bazilike sv. Petra oznámil, že počas archeologických výskumov našli hrob sv. Petra.

25. Svätý rok 1975



Prvý jubilejný rok po II. vatikánskom koncile vyhlásil pápež sv. Pavol VI. (1963-1978) bulou Apostolorum limina (Prahy apoštolov) z 23.5.1974. Počas jubilejného roku navštívilo Rím asi 8 miliónov pútnikov.

26. Svätý rok 2000

Prvý Svätý rok tohto tisícročia vyhlásil pápež sv. Ján Pavol II. (1978-2005) bulou Incarnationis mysterium (Tajomstvo vtelenia), vydanou 29.11.1998. Sväté brány sa otvárali postupne: 24.12. v Bazilike sv. Petra, 25.12. v Bazilike sv. Jána v Lateráne, 1.1. v Bazilike Santa Maria Maggiore a 18.1. v Bazilike sv. Pavla za hradbami. Slovenská národná púť sa uskutočnila v dňoch 13.-17.2. Svätý rok bol ukončený 6.1.2001.

Aktuálny Svätý rok, 27. v poradí, vyhlásil pápež František bulou Spes non confundit (Nádej nezahanbuje), ktorú vydal na slávnosť Nanebovstúpenia Pána 9.5.2024. Určil v ňom aj dátumy otvorenia svätých brán: 24.12. v Bazilike sv. Petra, 29.12. v Lateránskej bazilike, Katedrále rímskeho biskupa, 1.1. v Bazilike Santa Maria Maggiore a 5.1. v Bazilike sv. Pavla za hradbami. V troch bazilikách sa zatvorila sväté brány 28.12.2025, v Bazilike sv. Petra 6.1.2026. Podľa svätého otca má byť tento rok pre Cirkve intenzívnou skúsenosťou milosti a nádeje.

A nakoniec nezabúdajme, čo nám pripomenuli otcovia biskupi v pastierskom liste: počas Svätého roka nebudú podstatné počty púti, spovedí, sv. prijímaní, ale či nám tento jubilejný rok zmení srdcia.

Pripravil Pavol Hromádka

JUBILEJNÝ ROK SA USKUTOČŇUJE V JEŽIŠOVI KRISTOVI

■ Najprv však pár slov o samotnej myšlienke jubilejného roka. Základom tejto myšlienky bolo zavedenie tzv. sabbatického roka, ktorý spočíval v tom, že každých sedem rokov sa ľudia zdržali obrábania pôdy a ako sa predpokladá, bola to pripomienka a symbolický návrat k pastierskému spôsobu života, ktorý viedli patriarchovia. Možno za tým bolo aj nejaké presvedčenie, že zem, ak nedostane odpočinok, prestane rodiť.

Na druhej strane, každých nasledujúcich sedem sabbatických rokov, bolo zavŕšených jubilejným rokom, ktorý bol časom všeobecného odpustenia a zmierenia. Otroci boli potom oslobodení, dlžníkom bolo odpustené, rodiny získali späť svoj dedičný majetok: „V deň zmierenia zatrubíte na roh v celej svojej krajine,“ čítame v knihe Leviticus 25,9-13:

„Potom na desiaty deň v siedmom mesiaci budete trúbiť na zvučnom rohu v Deň zmierenia budú zaznievať trúby po celej krajine. Päťdesiaty rok zasväťte! Ohláste slobodu pre všetkých obyvateľov krajiny! Má to byť pre nich jubilejný (milostivý) rok. Vtedy každý dostane do vlastníctva svoj majetok a každý sa vráti k svojmu rodu. Päťdesiaty rok je pre vás jubilejným rokom. Vtedy nebudete siať ani

žať, čo narastie po žatve, ani nebudete oberať vinič, ktorý ste neorezali. Je to jubilejný rok, pamätný čas pre vás. Len to, čo sa samo urodí, budete jesť priamo z poľa. V takom jubilejnom roku každý z vás dostane do vlastníctva svoj majetok.“

Pán Ježiš nečakane dal tejto starozákonnej inštitúcii nový význam. Starozákonná prax sa stala obrazom spásy v Ježišovi Kristovi. Konkrétne Ježiš upozornil na Izaiášovo proroctvo (Lk 4,18-19): „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok.“ A potom Pán Ježiš oznámil, že je tým, kto prišiel naplniť toto proroctvo.

Tento „rok milosti“, ktorý ohlásil Pán Ježiš, epocha milosti, je už v treťom tisícročí. Začalo sa to v nedeľu vzkriesenia a bude pokračovať až do dňa, keď náš Spasiteľ príde v sláve súdiť živých i mŕtvych. Nieкто by chcel povedať, že „toto je najdlhší rok v histórii ľudstva“. Počas tohto obdobia sa ohlasuje dobrá zvest' o oslobodení z otroctva hriechov a obnovení spoločenstva s Bohom. A čo je dôležitejšie, toto posolstvo sa aj uskutočňuje.

Preto je kresťanská viera presiaknutá hlbokou a nezmazateľnou radosťou. Táto radosť, žiaľ, nie je vždy navonok viditeľná. Keby to však nebolo, keby absolútne chýbala aspoň v našom duchovnom podvedomí, mohli by sme pochybovať o tom, či skutočne veríme v Krista. Tento radostný a oslobodzujúci charakter evanjelia, ktoré nám ohlasoval Ježiš Kristus, sa vyjadruje v skrytom presvedčení, že žijeme neustály sviatok. Zdôrazňujú to mimo iného aj názvy nasledujúcich dní v týždni. Konkrétne nedeľa sa v cirkevnej latinčine nazýva Deň Pána, dies Dominica a potom sa nasledujúce dni v týždni nazývajú feria secunda, feria tertia, sviatok a tak ďalej až do šiesteho dňa. Stručne povedané, všetky dni v týždni by mali byť pre nás kresťanov slávnostné, naplnené Božou prítomnosťou, láskou k Bohu a bližnému.

Ako však možno toto posolstvo neustálejšie oslavy zosúladiť s realiami nášho bežného života? Oslavujte stále - je to nemožné! Predĺžená dovolenka sa nám skoro začne zdať obyčajným časom. Preto nemožno preceňovať dôležitosť nedele. Ak ju prežívame múdro, nedeľa nie je len naším týždenným sviatkom, ale pravidelne nám každých sedem dní pripomína večnú slávnosť našej doby.

Podobná intuícia dala vyhlásiť Svätou stolicou Jubilejný rok

Všetkým, ktorí uverili v Krista, je zrejmé, že jeho spásonosná smrť a zmŕtvychvstanie zahájili trvajúci vek milosti. Napriek tomu pri príležitosti okrúhlych výročí daru vtelenia a vykúpenia, ďalší pápeži vyhlasujú jubilejný rok v nádeji, že tak Cirkev prinesie veľké prebudenie vedomia toho, ako nekonečne sme boli obdarovaní Ježišom Kristom.

Starší z nás si pamätajú, koľko úsilia svätý Ján Pavol II. vynaložil na to, aby bol rok 2000 pre nás skutočne vstupom do nového tisícročia kresťanskej viery. Pred niekoľkými mesiacmi pápež František - bulou s názvom „Nádej nezahanbuje“ (Spes non confundit) - vyhlásil rok 2025 za ďalší jubilejný rok. Toto je druhá iniciatíva tohto druhu súčasného pápeža. V roku 2015 vyhlásil „mimoriadne jubileum, aby ukázal a umožnil ľuďom stretnúť sa s tvárou Božieho milosrdenstva.“

Kľúčovým symbolickým odkazom v skúsenosti Jubilejného roka sú slová Krista Pána: „Ja som brána. Kto vojde cezo mňa, bude spasený; bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu.“ (Jn 10,9). Odtiaľto pochádza tradícia otvárania Svätej brány v čase jubilejného roka.

„S istotou,“ citujem bulu, „že tento Jubilejný rok bude intenzívnou skúsenosťou milosti a nádeje pre celú Cirkev, nariadujem, aby sa



24. decembra tohto roku otvorila Svätá brána Baziliky svätého Petra vo Vatikáne, čím sa otvára riadne jubileum. V nedeľu 29. decembra 2024 otvorím Svätú bránu mojej Katedrály sv. Jána v Lateráne. Potom, 1. januára 2025, na slávnosť Panny Márie, sa otvorí Svätá brána pápežskej Baziliky Panny Márie Väčšej, Svätá Matka Božia. Nakoniec sa v nedeľu 5. januára otvorí Svätá brána pápežskej Baziliky svätého Pavla za hradbami.“

Bol odovzdaný kríž jubilejného roku 2025



Dikastérium pre evanjelizačné programy, zodpovedné za prípravu nadchádzajúceho Jubilejného roka, predstavilo najdôležitejší symbol, ktorý bude pútnikov sprevádzať - Jubilejný kríž, ktorý každá skupina dostane pred prechodom Svätou bránou.

Kríž predstavuje „slávneho Krista, svetlo spásy pre ľudstvo v časoch veľkej globálnej krízy, keď muži a ženy všetkými spôsobmi vyjadrujú najvyššiu potrebu nádeje,“ vysvetľujú organizátori osláv Jubilea. Drevený kríž, ktorého autorom je taliansky sochár Riccardo Izzi, bude sprevádzať všetky skupiny pútnikov, ktorí ho prijímajú pri prechode Svätou bránou vo vatikánskej bazilike.

Nie je to prvýkrát, čo kríž bude sprevádzať veriacych, ktorí prichádzajú do Baziliky svätého Petra v rámci osláv jubilea. Napríklad počas Jubilea vykúpenia 1983-1984 bol vo vatikánskej bazilike na žiadosť pápeža Jána Pavla II. zriadený jednoduchý drevený kríž, pri ktorom sa modlili pútnici prichádzajúci do Ríma. Po sláveniach ho Svätý Otec odovzdal mladým a požiadal ich, aby s ním ohlasovali posolstvo vykúpenia po celom svete. Tento kríž je dodnes hlavným symbolom Svetových dní mládeže. (giubileo.it)

Jubilejný rok 2025 bude mať motto „Pútnici nádeje“. Saleziánska rodina si ju špecifikuje starostlivosťou o svojich adresátov: „Ukotvení v nádeji, pútnici s mladými.“

Po tejto ceste budeme kráčať ako saleziánska rodina „s mládežou, ukotvení v kresťanskej nádeji.“

Kresťanská nádej nesklame, neoklame, pretože vychádza z istoty, že nikto a nič nás nikdy nemôže odlúčiť od Božej lásky. Túto istotu pripomína apoštol Pavol (porov. Rim 8, 35. 37). Preto nás Božie slovo uistuje, že uprostred tmy vnímame svetlo a získavame silu, ktorá pochádza od samotného Pána a jeho vzkriesenia.

Určite je to cesta života, každého života, a predovšetkým života každého kresťana, cesta, ktorá musí byť podporovaná nevšednými okamihmi, výnimočnými príležitosťami, silnými momentmi. Tie sú potrebné na to, aby živilí a posilňovali nádej, ktorá nás vedie k stretnutiu s Pánom a k plnohodnotnému, zmysluplnému životu.



Vydat' sa na pút' - to, čo budeme s mladými prežívať' na tisíc spôsobov a na tisícich miestach počas celého Jubilejného roka - je spoločné pre tých, ktorí chcú a potrebujú opustiť' svoje komfortné zóny, miesta, na ktorých je každý z nás pohodlne usadený a možno dokonca cíti rozčarovanie či demotiváciu. Vydat' sa na pút' si od nás v mnohých situáciách bude vyžadovať', aby sme vynaložili úsilie, ostali ticho a rozhodli sa ísť' na podstatu.

Budeme musieť' zaujať' tento postoj disponibility spolu s mladými. Prinesie nám to veľa dobrého a umožní Pánovi stretnúť' sa s každým z nás vtedy, keď' to uzná za vhodné, a tam, kde to uzná za vhodné. Vždy sa však dotkne najvzácnejšej a najhlbšej časti nášho srdca, nášho ducha, našej bytosti. My v tej chvíli musíme byť' pripravení stretnúť' sa. Nesmieme sa báť' „riskovať'“, keď' ide o stretnutie s Pánom. On nikdy nesklame, najmä ak sa ho držíme, ak sme v ňom ukotvení. (strenna 2025)

Pripravil Peter Bicák SDB

JUBILEUM OZNAMOVALO TRÚBENIE - ZVUK JOBELU

■ V rozhovore pre Vatican News rabín Riccardo Shemuel Di Segni vysvetľuje židovské korene jubilea. Slovo jubileum (jubilejný rok) pochádza z hebrejského slova yōbēl, ktoré v Biblii označuje prenikavý zvuk opracovaného baranieho rohu - šofaru. V biblickej tradícii je znamením začiatku niektorých posvätných židovských sviatkov ako „Rosh haShanah“ - židovský nový rok, alebo „Yom Kippur“ - deň zmierenia. Nástroj sa často spomína v Tóre, v Talmude a následnej rabinskej literatúre.



Podľa tradície sa zatrúbilo na baranom rohu preto, aby sa pripomenula Abraháмова viera na vrchu Moria, keď' patriarcha neustúpil od obetovania svojho syna Izáka. Baran, s rohmi zapletenými do kriku bol znamením, že Boh ocenil jeho poslušnosť'. V Biblii sa zvukom rohu ohlasuje ďalšia veľká slávnosť: Jobel (Jubileum - jubilejný čiže milostivý rok). Tento výraz doslova znamená „baran“. Podľa predpisu obsiahnutého v 25. kapitole Knihy Leviticus, malo každých „sedem ročných týždňov“, v päťdesiatom roku, zaznieť' „trúbenie na zvucnom rohu“, aby tak bol vyhlásený šabat (sobota) trvajúcí dvanásť mesiacov, počas ktorých mala pôda odpočívať', dlhy mali byť' odpustené a majetok sa mal vrátiť' do pôvodného vlastníctva.

Rabín vysvetľuje, že trúbenie sa lišilo podľa toho, čo ohlasovalo. Šofar je pripomienkou, aby sme sa zamysleli nad svojím životom a snažili sa ho zlepšiť'. Vytvára sa remeselným procesom, ktorý zahŕňa odstránenie vnútornej časti baranieho rohu a jeho následné vyleštenie.

Praktizovanie Jubilea (Jubilejného roka) bolo pre Izrael vždy spojené s príchodom Mesiáša, ktorý podľa prorokov otvára rok Pánovej milosti.

Podľa <https://www.vaticannews.va/sk/cirkev/news/2024-07/k-pociatkom-jubilea-zvuk-jobelu.html>: PeBi

SYMBOLIKA LOGA: NÁDEJ, BRATSTVO, VIERA

■ Logo predstavuje štyri farebne odlišné postavy symbolizujúce ľudstvo. Jeden objíma druhého, aby sa naznačila solidarita a bratstvo, ktoré musia spájať národy.

Prvá z postáv sa drží kríža, ktorý v spodnej časti prechádza do tvaru kotvy. Je to znak nielen viery, ktorej sa človek drží, ale aj nádeje, ktorú nikdy nemožno opustiť, pretože ju potrebujeme vždy a najmä v časoch najväčšej núdze.

Zašpicatené vlny v modrých odtieňoch v spodnej časti naznačujú, že životná púť sa nepohybuje vždy v pokojných vodách.

Často sa stáva, že osobné nešťastia i svetové udalosti nás intenzívnejšie vyzývajú k nádeji. V logu na to poukazuje spodná časť kríža, ktorá sa predlžuje a mení na kotvu ponorenú do vln. Kotva je metaforou nádeje, čo korešponduje s tým, ako námorníci používajú záložnú kotvu na núdzové manévry, aby sa loď udržala počas búrok.

Logo s reťazou postáv ukazuje, ako pútnikova cesta nie je individuálnou záležitosťou, ale vecou **spoločenstva** so znakom rastúceho dynamizmu, ktorý čoraz viac smeruje ku krížu. Kríž, ktorý logu dominuje, sa dynamicky skláňa k ľudstvu, akoby mu chcel vyjsť v ústrety, nenechať ho samo, ponúknuť mu istotu prítomnosti a istotu nádeje.

Napokon je v zelenej farbe jasne viditeľné motto Jubilea 2025 Peregrinantes in Spem - Pútnici nádeje.



PROSBA PÁPEŽA FRANTIŠKA ZA MILOSTI JUBILEA

Otče na nebesiach,
vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi, našom bratovi,
si nám daroval vieru
a skrze Ducha Svätého si do našich srdc vliaval lásku.
Daj, nech viera a láska prebudia v nás
blaženú nádej na príchod tvojho kráľovstva.
Nech nás tvoja milosť premení
na starostlivých pestovateľov semien evanjelia,
ktoré zúrodnia ľudstvo a vesmír
v dôvernom očakávaní
nového neba a novej zeme,
keď sa po porážke zlých mocností
navždy zjaví tvoja sláva.
Nech milosť tohto jubilea
oživí v nás pútnikoch nádeje
túžbu po nebeských dobrách
a vyleje na celý svet
radosť a pokoj
nášho Vykupiteľa.
Tebe, svätý Bože,
nech je vo večnosti
chvála a sláva na veky vekov.
Amen.

Franciscus



OD TURISTU K PÚTNIKOVI

■ Jedným z rozšírených obrazov nášho duchovného života, teda prežívaného s Bohom a v Bohu, je obraz putovania. Poľský sociológ židovského pôvodu Zygmunt Bauman (1925-2017) vytvoril sociologické vzorce, v ktorých je obraz turistu jedným zo symbolov súčasného životného štýlu. Predchádza ho model pútnika.

Pretože je putovanie spôsobom prežívania jubilea, zastávam sa na chvíľu pri tejto téme. Nie je to nová myšlienka. Má svoje korene v mnohých biblických príbehoch starého zákona. Všetci patriarchovia sú pútnici. Abrahám sa na Božiu výzvu vydal na dlhú cestu, ktorá sa stala „priestorom“ v ktorom prežíval svoj život s Bohom. Kde sa učil, nechal viesť a sprevádzať, dozrieval v dôvere a viere. Spoznával pri svojom putovaní Boha, uzatvoril s Ním zmluvu priateľstva, prijal jeho príslub. A jeho život sa menil tak, ako sa mení život každého človeka, ktorý odpovedá na ponuku priateľstva z Božej strany. Stáva sa tak požehnaním nielen pre neho, ale aj pre iných. Na začiatku pre svoju rodinu a neskôr ako otec viery aj pre iných.

Mojžiš putuje do Zaslúbenej krajiny so svojím národom štyridsať rokov cez púšť, ktorá sa stáva miestom Božej pedagogiky, očisty a dozrievania. Aj my sme pozvaní a v jubilejnom roku premeniť turistiku na púť. To, či sa mesto Rím, ale aj iné miesta stanú v našom živote miestami, ktoré nám sprostredkujú Božiu milosť a požehnanie nerozhoduje až tak geografia, ako vnútorné nastavenie.

Náš život je putovaním do „Zaslúbenej krajiny“. Svätý Pavol povzbudzuje kresťanov slovami: „Naša vlasť je v nebesiach“. Ale zároveň je už medzi nami Lk 17,21 a dokonca v nás“. Nie je teda z Božej strany „plánom našej evakuácie“ alebo formou odmeny. Je spôsobom života, ktorý sa premieňa a otvára na prítomnosť Boha. Deje sa to viac a viac natoľko, nakoľko žijeme a putujeme spolu s Ním. Stvorenie človeka sa ešte neskončilo. Stvoriteľ vo svojom diele pokračuje nás tvoriť v spolupráci s nami. Preto **byť pútnikom znamená - stať sa umelcom, tvorcom vlastného života ako umeleckého diela.**

Z. Bauman spomína svätého Augustína. „Postava pútnika nebola výmyslom secesie, pretože je stará ako kresťanstvo. Keď Rím, porazený, ponížený a vyplienený Alaricovými kočovníkmi, ležal v troskách, svätý Augustín napísal: „O Kainovi sa hovorí, že postavil mesto, ale Ábel bol cudzinec na zemi a nič nepostavil.“ „Pravé mesto svätých je v nebi“; Tu na zemi, uvažoval svätý Augustín, kresťania „akoby sa vydávali na púť časom pri hľadaní kráľovstva večnosti.“

„Sme pútnici v čase“ pod perom sv. Augustína to nebola kázeň, ale konštatovanie faktu. Sme pútnici, nech robíme čokoľvek, a nemôžeme s tým nič urobiť, aj keby sme chceli. Pozemský život nie je nič iné ako krátka predohra k večnej existencii.“ Jej počiatok.

Jedným zo spôsobov realizácie tejto myšlienky v histórii bolo putovanie k svätým miestam a život v samote, na púšti. Ale potom sa stalo niečo nezvyčajné: začali počuť hovoriť ticho.“

Pred zhruba 50 rokmi napísal Carlo Caretto v Hong Kongu knižku „Púšť uprostred mesta“, kde ukázal možnosť púšte a putovania všade tam, kde žijeme. Jasné, že nebol ani jediný a ani prvý. Skúsenosť vytvoriť v takom veľkom meste oázu ticha a požehnaní bola symbolická. Ukázal, že aj medzi ľuďmi prežívaná samota nemusí byť prameňom depresie a prázdnoty. Naopak, že práva samota má svoj obsah a nie je prázdna.

Postupne sme sa stali sa pútnikmi vnútorného sveta. Ľudia vymysleli spôsob, ako ísť na púť bez toho, aby sme museli opustiť svoje domovy, a ak to urobíme, nesať sa bezdomovcami. Všetci, žiaľ, v Jubilejnom roku nemôžeme putovať do Ríma alebo do Svätej zeme. To, čo by sme mohli získať pre duchovný život, je možné iným spôsobom získať „doma“. Ale ak je náš život púťou, potom ho púť naplní zmyslom, premení svet na diaľnicu vedúcu k miestu, kde prebýva jeho význam.

Druhým symbolom jubilea je BRÁNA. Aj ona má ako symbol mimoriadne hlboký a bohatý obsah. Sám Pán Ježiš sa stotožňuje s bránou. Tvrdí o sebe, že je bránou. V mnohých jazykoch je názov pre kostol presne taký ako pre Cirkev. Na Slovensku hovoríme, že ideme do kostola, ale v iných krajinách vyjadrujeme presvedčenie slávenia spoločenstva Cirkvi. Bránou, ktorou sa do Božieho Tajomstva vchádza, je Ježiš Kristus. Sme v ňom, ak sme v Cirkvi, pretože sme súčasťou Jeho Tajomného Tela. On je jediný prostredník medzi nami a Otcom. V Ježišovi Kristovi sa stretáme s Otcom a prijímame Otcovu lásku.

Dvere, ktoré sú súčasťou tejto sakrálnej architektúry, nie sú jednoduchým otvorom v stene, ale symbolickým a liturgickým miestom, ktoré treba silne charakterizovať. Prekročenie je pre kresťana gestom plným symbolických významov:

1. Dvere sú ikonou Krista, ktorý sa vyhlásil za pravú bránu ovčince. Preto nadobúda symbolickú hodnotu znaku, ako konkrétne vyjadrenie Ježišových slov: „Ja som brána. Kto vojde cezo mňa, bude spasený; bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu.“ (Jn 10,9), vyjadrenie má ústredný a rozhodujúci význam. Skrze Krista vstupujeme a opúšťame ovčinec, ktorým je Cirkev a ešte hlbšie samotné Božie tajomstvo.

2. Pre tých, ktorí prejdú cez dvere, sa začína cesta - púť, až kým neprídeme k oltáru: dvere nás vedú do sveta, ktorý si vyžaduje chôdzu, prechod, aby sme sa dostali do Pánovho objatia odetí do slávy a moci. Inými slovami, ponúka prístup k Otcovi prostredníctvom Krista, aby sme počúvali jeho



slovo a zúčastňovali sa na eucharistickej obete a iných sviatostiach. Jeho prekročenie predstavuje prvý obrad, ktorý vedie „k slávenému stretnutiu vo vnútri chrámu. Je to skutočný iniciačný rituál.“

3. Je to miesto „prechodu“, z vonku do vnútra, z vonkajšieho sveta do vnútorného, z profánneho do posvätného, prieťah: človek prechádza dverami, aby hľadal Boha a spoločenstvo s ním. Môže naznačovať začiatok kresťanskej cesty.

4. Má význam dištancovania sa od sveta a zároveň vstupu do nového sveta. Predstavuje oddelenie alebo komunikáciu medzi dvoma sférami, a to nielen ako identifikáciu fyzického priestoru, ktorý oddeľuje vonkajšok od vnútra (alebo naopak), ale aj ako prechod medzi dvoma úrovňami: profánnou a posvätnou, známou a neznámou.

5. Je to pozvanie na obrátenie (v eticko-morálnom zmysle): je to znamenie „prechodu, ktorý je každý kresťan povolaný urobiť od hriechu k milosti;“ Je to znak „úzkej brány“ (porov. Mt 7:13 - 14; Lk 13,24) a prechodu cez „ucho ihly“ (porov. Mt 19:24; Lk 18,25; Mk 10,25). Prekročenie týchto dverí zahŕňa ochotu uviesť do praxe dynamiku obrátenia, aby sme sa stretli s Pánom.

6. Keď veriaci prekročí prah Cirkvi, je povolaný sa pripodobniť Kristovi a znakmi tohto zjednotenia sú cnosti, ako sú viera, nádej, láska, trpezlivosť, pokora, spravodlivosť, statočnosť atď.

7. Otvorené dvere sú symbolom Cirkvi, ktorá musí byť vždy otvorená pre všetkých. Stáva sa pozvaním. Je to znamenie široko otvorenej náruče dobrého a milosrdného Otca, ktorý pozýva všetkých, aby prišli a oslavovali. Okrem toho, keď je otvorená, odovzdáva posolstvo, že spoločenstvo, ktoré sa tam zhromažďuje a slávi, sa nebojí stretnutia s druhým, ktorý sa otvára milosti.

Berúc do úvahy všetko toto symbolické bohatstvo, dvere budovy - kostola nemožno posudzovať len v ich čistej funkčnosti. Preto, hoci sa materiály a štýly brán menia, musia ukazovať, že sú významným prvkom Krista, bránou stáda.

Podľa La porta della chiesa. P. P. Jura: Liturgia Sacra 26 (2020) spracoval PeBi

INŠPIROVANÍ NÁDEJOU Z KNIHY TOBIÁŠ

■ V tomto jubilejnom roku nás pápež František pozýva stávať sa pútnikmi nádeje. Pre mnohých ľudí sa môže zdať byť veľmi ťažké mať v dnešnej dobe nádej. Nechajme sa inšpirovať príbehom knihy Tobiaš.

Cieľom starozákonnej knihy Tobiaš bolo posilňovať a povzbudzovať Židov v diaspóre, aby nestratili nádej a naďalej nachádzali oporu v Pánovi. Príbeh taktiež vysvetľuje, že Božie cesty môžu byť celkom iné ako ľudské plány. Ak však človek vytrvá a zostane verný Bohu, zakúsi Božiu vernosť, aj keď by to malo byť v utrpení. Hlavná postava Tóbi, čo je skráteným výrazom hebrejského Tobijáh (טוביה), znamená v preklade Pán je dobrý. Je vzorom jednoduchého verného Žida, ktorý napriek tomu, že koná skutky milosrdenstva, často sa ocitá vo vážnom nebezpečenstve a postihne ho dokonca nešťastie oslepnutia. Aj v tých najväčších ťažkostiach je však verný Bohu a volá k nemu neúnavne o pomoc a záchranu. Paralelou k situácii Tóbiho je utrpenie Sáry, jej izolácia ako nevydatej ženy i bezdetnosť. Nevnímala zmysel svojho života, jej stav sa zhoršoval. V hĺbke svojej núdze však dvíha svoju prosebnú modlitbu k Bohu, ktorú začína slovami velenia Pána, aby bola zdôraznená vznešenosť Boha (porov. Tob 3, 11-15).

Neskôr Tobiaš, syn Tóbiho, a Sára vo svojej modlitbe svadobnej noci upriamili svoje srdcia na pôvodný Boží plán s manželstvom. Boli si vedomí, že nemôžu žiť toto vznešené povolanie len z vlastných síl, ale potrebujú Božiu milosť. K tomu Boh pozýva manželov a rodiny aj dnes. Tobiašova láska k Säre je predobrazom Kristovej lásky k Cirkvi, z ktorej môže čerpať silu a nádej každá domáca cirkev či každý človek i dnes prostredníctvom sviatostí. Kniha Tobiaš ďalej ukazuje, že Boh má pevne v rukách životy svojich verných a zastane si ich aj v situáciách, ktoré sa ľudsky zdajú byť beznádejné. Piliermi vernosti Pánovi v tejto knihe sú úcta k zákonu, modlitba a rodinný život. Toto poslanstvo je aktuálne bezpochyby aj pre nás dnes a môžeme aj skrze neho objavovať nádej uprostred každodennosti s dôverou



vo všemohúceho Boha, ktorý sa pre nás stal malým dieťaťom.

Ako saleziánska farnosť sme tiež pozvaní žiť v duchu saleziánskeho hesla na rok 2025: „Ukotvení v nádeji, pútnici s mladými“. Po-

máhajme mladým ľuďom nachádzať nádej v Kristovi i katolíckej Cirkvi a kráčajme s nimi životom podobne ako anjel Rafael (hebr. Boh uzdravuje) na púti s Tobiašom.

Andrea Rybárová

Pápež František nás vyzýva, aby sa každý z nás stal pútnikom nádeje, ktorý sa angažuje za dobro, za pomoc druhým a za zmenu v našom svete:

„Jubileum nádeje nás teda pozýva na cestu, ktorá je nielen fyzickým putovaním k svätým miestam, ale aj duchovným putovaním k prehĺbeniu našej viery, odpusteniu a láske k druhým.“



POKOJ JE VEDOMIE, ŽE SOM MILOVANÁ BOHOM

Rozhovor so sestrou Mariannou Borbovou, FMA



Si v Dubnici nad Váhom niekoľko mesiacov. V čom je rozdiel reality od očakávania?

Nemala som nejaké konkrétne očakávania, skôr som bola otvorená pre realitu, ktorá ma čaká. Teší ma, ak stretnem ľudí otvorených pre druhých, ochotných dať aj niečo zo seba, ktorí nehľadajú len svoj vlastný prospech. Ak nezostávame iba vo svojej bubline, ale dokážeme prijať všetkých ľudí.

Advent je očakávaním príchodu Vianoc. Keď si spomenieš na svoje detstvo, na čo si sa najviac tešila pred Vianocami?

Ako dieťa som sa určite veľmi tešila na darčeky. Ktoré dieťa by sa netešilo, však? Vianoce boli v mojej rodine naozaj kúzelným časom, kedy naši rodičia dokázali vytvoriť to čaro, ktoré sa odrazí v detských očiach za stolom, ale aj pod stromčekom. Časom som pochopila, že rodičia chystajú na Vianoce viac, než sa deťom hovorí, no mňa veľmi upokojilo, keď mi mamina povedala: „Ale k nám Ježiško príde!“ Áno, pochopila som to najdôležitejšie z Vianoc, On prichádza do našich srdc.

Počas svojej formácie si strávila niekoľko rokov v Taliansku. V čom je rozdielna a v čom podobná mentalita ľudí na Slovensku a v Taliansku?

Všade sú ľudia, ktorí hľadajú šťastie, túžia po naplnenom živote, dobrých vzťahoch. V Taliansku mi prídu ľudia bezprostrední, spontánni, otvorení, veľa sa usmievajú. Verím, že možnosť vidieť, ako

žijú ľudia mimo domoviny, ale aj s nimi žiť dlhší čas, pomáha byť tolerantnejší a byť vďační za to, čo máme. My si tu možno nevieme predstaviť deň bez polievky, oni zas bez cestovín. Myslím, že byť rozdielny je úplne v poriadku a je dôležité naučiť sa vzájomnému rešpektu, aj keď nemusíme mať ten istý názor.

Vo vianočnom anjelskom speve sa spomínajú slová „a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle“. Čo pre Teba znamená pokoj?

Pokoj je pre mňa vedomie, že som nesmierne milovaná Bohom. Že hoci niektoré situácie nemám v rukách, je tu niekto iný, kto bude mať posledné slovo.

A na záver Tvoje pranie pre dubnickú farnosť a pre všetkých čitateľov Farských zvestí.

Želám vám všetkým, aby ste mohli tento rok privítať malého Ježiška vo svojom srdci. Aby ste ho prijali v ľuďoch, čo vás obklopujú, a aj v tých čo sú chudobní, či inak zraniteľní. Aby sme všetci boli o niečo viac tolerantní k druhým.

Ďakujem za rozhovor a prajem Tebe i celej komunite požehnaný čas vianočných sviatkov a pokojný jubilejný rok 2025.

Jozef Štefún

■ V lete tohto roka prišla do komunity sestier saleziánok Marianna Borbová, pre ktorú je to je prvé pôsobisko v rehoľnom povolání. A pretože v ostatných rokoch máme tradíciu, že pred Vianocami oslovujeme niektorú zo sestier saleziánok na rozhovor, urobili sme v redakcii tak aj teraz.

O prvých skúsenostiach v dubnickej farnosti, ako aj o adventnom a vianočnom čase sa s nami sestra Marianna ochotne podelila.

Sestra Marianna, advent znamená príchod. Čo znamenalo pre Teba rozhodnutie predstavených o Tvojom príchode do Dubnice?

Tešila som sa na nové pôsobisko, nové miesto, komunitu, že spoznám nových ľudí. Brala som to ako pozvanie Boha, cez moje predstavené, aby som bola jeho nástrojom na mieste, kde chce On.



ICDr. Michal RAJEC, PhD.



■ Pri príležitosti slávnosti patróna katedrálneho chrámu - Baziliky sv. Emeráma v Nitre, inštaloval nitriansky biskup Mons. Viliam Judák počas pontifikálnej svätej omše v Katedrále - Bazilike sv. Emeráma na Nitrianskom hrade, 23. septembra 2024 nových katedrálnych kanonikov. Jeden z nich bol aj súdny vikár Diecézneho cirkevného súdu a súčasne odborný asistent RKCMF dubnický rodák, Michal Rajec.

Narodil sa 6.5.1979. Za kňaza bol vysvätený 14.6. 2003 v Nitre. Primičnú sv. omšu slávil 15.6. 2003 v Dubnici nad Váhom. Jeho prvé pôsobenie, ako kaplána, bolo v Púchove. Po roku bol vyslaný na trojročné štúdium do Benátok, kde študoval cirkevné právo. Štúdium ukončil licenciátom. Po návrate z Talianska pôsobil v Nitre ako tajomník a notár u biskupa Mons. Viliama Judáka. Dialkovo pokračoval v štúdiu cirkevného práva v Lubline v Poľsku, ktoré ukončil doktorátom.

V roku 2017 bol vymenovaný za súdneho vikára Nitrianskej diecézy, kde pôsobí aj v súčasnosti.

V minulom čísle Zvestí sme písali podrobnejšie o 55. výročí príchodu saleziánov do Dubnice nad Váhom. V tomto čísle si pripomenieme menný zoznam kňazov, ktorí boli od roku 1969 správcami našej farnosti:

Don Jozef Čakánek	1969 - 1985
Don Bernardín Šipkovský	1990 - 1992
Don Marián Valábek	1992 - 1993
Don Vladimír Študent	1993 - 1994
Don Štefan Kovalík	1994 - 1995
Don Jozef Dvorský	1995 - 1999
Don Jozef Zachar	1999 - 2006
Don Peter Pagáč	2006 - 2012
Don Marián Bielik	2012 - 2021
Don Bohuš Levko	2021

V rokoch 1985 - 1990 bol správcom dubnickej farnosti diecézny kňaz vdp. dekan Ladislav Kiška.

S úctou spomíname na dubnického kňaza Vladimíra Študenta SDB

■ V roku 2024 sme si pripomenuli významné výročie kňazov, ktorí pôsobili ako farári v našej farnosti. V tomto čísle Zvestí si pripomenieme 80. výročie od narodenia vdp. Vladimíra Študenta. Vdp. Vladimír Študent sa narodil 21. 2. 1944 v Skalici.

Saleziánsku formáciu absolvoval tajne. Prvé rehoľné sľuby zložil 31.1.1970 v Bratislave. Doživotné sľuby zložil presne o šesť rokov neskôr v Topolčanoch. Za kňaza bol tajne vysvätený 13.12.1972 v Bratislave, svätiteľ ho biskup Ján Chryzostom Korec. V rokoch 1991 - 1993 bol direktorom saleziánskeho domu v Žiline. V Dubnici nad Váhom pôsobil v rokoch 1993 - 1994. Následne pôsobil 10 rokov v Poprade.

Od roku 2004 pôsobil v Trnave. V roku 2012 mu predseda Trnavského samosprávneho kraja udelil pamätnú medailu: „Za prínos k rozvoju duchovného života



a prácu s mládežou“. Od roku 2013 bol členom saleziánskej komunity v Galante - Hodoch. Zomrel 2.12.2017 vo veku 73 rokov.

10 rokov od narodenia pre nebo dona Teodora



■ 9. decembra bolo 10 rokov od narodenia pre nebo dona Teodora Gavendu. Don Teodor Gavenda pochádzal z Opatovej nad Váhom. Narodil sa 21. septembra 1957, prvé sľuby ako člen saleziánskej spoločnosti zložil tajne 31. januára 1983, doživotné potom 30. januára 1989 a 30. decembra 1990 bol v Rožňave vysvätený za kňaza. Naposledy pôsobil v saleziánskom diele v Dubnici nad Váhom.

Od leta 2011 bol poverený úlohou direktora saleziánskej komunity v Dubnici nad Váhom. Vrátil sa tak medzi svojich krajanov, aby aj tu štedro rozdeľoval zo svojho

širokého saleziánskeho srdca. Avšak ani tu nezabúdaj na chudobnú rómsku mládež. Pravidelne cestoval do rómskeho internátu do Kremnice, kde sa venoval duchovnému sprevádzaniu týchto mladých. S láskou a pochopením sprevádzal aj svojich rehoľných bratov a venoval sa aj miestnym ľuďom v Dubnici nad Váhom, až dokedy mu to neprekazila ťažká choroba.

Svojou jednoduchosťou, dobrotou, obetavosťou a nekonfliktnou povahou sa trvale zapísal do života mnohým bratov i ľudí v Poprade, Bardejove, Michalovciach a v Dubnici nad Váhom.

Vo svojej stručnej a úprimnej žiadosti o kňazskú vysviacku v novembri 1990 Teodor napísal: „Verím, že s pomocou Panny Márie Pomocnice a sv. Jána Bosca vo svojom povolaní verne vytrvám.“ Dobrotivý Boh mu požehnal necelých 24 rokov kňazstva a 31 rokov rehoľného života medzi spolubratmi saleziánmi a mladými, najmä chudobnými z rómskeho prostredia.

Teodor Gavenda završil svoj život v chorobe, ktorú trepezlivo znášal a mnoho d'akoval každému, kto mu pomáhal rôznou formou služby. Pán si ho povolal do večnosti v utorok 9. decembra 2014 o 22.40, na lôžku na Jednotke intenzívnej starostlivosti v Národnom onkologickom ústave v Bratislave.

Spracoval Štefan Antalík

POŠTA V STREDOVEKU

Nielen poslovia, ale aj pútnici!

■ V kontexte jubilea píšeme a hovoríme o putovaní, ale asi nevieme - že voľakedy boli pútnici súčasťou „poštovej služby“. Keď správa nebola naliehavá, nebolo potrebné draho platiť za jej odoslanie a ľudia žiadali, aby sa odovzdávala z mesta do mesta. Často sa využívala služba pútnikov.

Ako vyzerala komunikácia v stredoveku? Väčšina ľudí v stredovekej Európe bola pologramotná. Niektorí vedeli čítať (ale nepísali) a väčšina nevedela čítať ani písať. To znamenalo, že „**bolo takmer nemožné napísať list sám**“. A aj keby bol úspešný, príjemca listu by si ho pravdepodobne nedokázal prečítať sám. Ako si teda navzájom odovzdávali posolstvá?

V prvom rade ústne, čo by znamenalo, že si ich posol musí zapamätať. Odosielateľ správy musel dôverovať osobe, ktorá ju prenáša. Písomná správa zahŕňala aj potrebu dodatočných výdavkov, bolo to drahé. Po zapísaní správy boli zapečatené voskom. Pečať bola, samozrejme, nejakým spôsobom spojená s odosielateľom. Zatiaľ čo väčšina z nich bola skromná, „**kráľovské a pápežské pečate boli veľmi sofistikované**“. Ak bola správa naliehavá a odosielateľ mal primerané finančné prostriedky, správu či list doručil posol. Keď však správa nebola naliehavá a chýbali financie, ľudia požiadali o ich pomoc pútnikov. Nielen preto, že pútnici bolia už zvyknutí cestovať na veľké vzdialenosti, ale aj preto, že **boli spoľahliví**.

Podľa <https://pl.aleteia.org/> PeBi

O SNEHU

■ **Myslím si, okrem tisícky iných vecí, že každý z nás - napriek veku, postaveniu a životným okolnostiam - si na Vianoce želá sneh. Možno je to také dačo detské v nás, čo dodáva všetkému tomu čaru medovníkov, rozsvietených stromčekov a kolied spievaných na uliciach a v kostoloch ešte kúsok viac.**

Kúsok pokoja, vznešenosti, impregnačného spreja a ozajstnosti. Člapanica na chodníkoch a zablatené trávniky nie sú práve tým vianočným niečím, ale sneh - to už áno! Deti sa sánkujú a gulujú, stavajú podarených i menej podarených snehuliakov, aby boli podvečer radiátory plné schnúcich sa rukavičiek a ušká vyštipané od mrazu, juj! Aj na svätú omšu sa inak kráča, keď je mesto vymalované na bielo (vřzgvavý sneh mám najradšej, menej počuť kľby).

Akoby sme počas zasnežených dní viac verili v dobré konce. Akoby sme na tých pár dní mali silnejšiu nádej, že ľudia nie sú zlí, že vojny prestanú a choroby sa podarí vyliečiť, že sa rozhádaní udobria, hladní nasýtia a všetko bude tak, ako to pôvodne Boh chcel. Sneh na chvíľu upokojí rozbúrené srdce a slzy prestanú tiecť v tichom úžase (kým šarvanci pod oknami nevystrieldajú zásoby tých malých rachotivých vecičiek, ktorým z princípu neviem prísť na meno). Sneh je terapeut.

A ja tu dnes sedím a čakám na Vianoce, ktoré budú iné než tie predošlé. V júli mi zomrel otec a vlny smútku, ktoré ma zaplavujú, ma občas paralyzujú natolko, že sa nedokážem tešiť. Potom prichádza pokoj a dôvera v jeho spásu, vďačnosť a srdečný smiech pri spomienke na otcove zábavné pripomienky či zážitky s ním, vtipným, obetavým dobrodruhom. Kladiem všetko Ježišovi k nohám a prosím Ho, aby betlehemska hviezda prežiarila všetko, celý náš príbeh i príbehy ostatných, ktorí v tento rok stratili niekoho milovaného. Aby nám Jeho príchod dal „olej plesania namiesto smútku“ (Iz 61,3) a zahalil nás do svojej nežnej starostlivosti. A potajomky sa nazdávam, že ak by nasnežilo, bolo by to všetko o trochu jednoduchšie.

Počasia sa nám, okrem ľudskej nenádytnosti a batoliat, ktorým chcete v zime obliecť rukavičky, ešte nepodarilo skrotiť. Napadlo mi - ak by sneh nebol, urobme si ho. Staňme sa na chvíľu Perinbakkami a ponúkame ľuďom svoje uši a ruky. V modlitbe a láske k človeku upokojujme rozbúrené srdcia a zotierajme slzy. Lebo ak nám záleží na sebe navzájom, je to, akoby nás čerstvo napadnutý sneh pokryl posvätnosťou.

Požehnané Vianoce!

Petra Babulíková



AKO SNEH

Zvony zazvonili k ránu,
zora do brázd rodí nach,
na zem tmami rozoranú
advent dvíha ťažkú bránu,
večnosť zvoní v hodinách.
Všetko je tu samá bieda,
len tys' biela, bielunká,
život bolesťou sa zjedá,
mračnami sa prebiť nedá,
ťažko pozrieť do slnka.
Ale ty si celá biela,
celá nepoškrvnená,
hviezdy blýskajú ti z čela,
ako by si nám dať chcela
z toho svojho brnenia.
Svojím jasom teda zasnež
ťažkú túžbu zemitú,
v myslí nové svetlo zažneš,
zaznieš piesňou, piesňou zjasnieš,
hviezda môjho zenitu.

Z básnickej zbierky dona Štefana Sandtnera: S básňou je deň krajší

FARSKÁ KRONIKA

Dubnická púť - 6. - 8. 9. 2024



Otvorenie oratória - 1. 9. 2024



100-ročnica príchodu saleziánov na Slovensko - 6. - 8. 9. 2024



Vyslanie animátorov - 13. 10. 2024



Katák pre rodiny



Skauti



Šarkaniáda - 29. 9. 2024



Miništrantská chata - 22. - 23. 11. 2024



Birmovka - 19. 10. 2024



Prvoprijímajúci - dievčatá: nocovačka, chlapci: florbalový turnaj - november 2024



Duchovné cvičenia ADMA

Konferencia ASC - 30. 11. 2024



ŠTEDRÁ VEČERA

rodinná liturgia

■ Bezprostredne pred štedrou večerou sa rodina zide na túto modlitbu. Vstupuje ňou do slávnosti Narodenia Pána. Miestom modlitby môže byť miesto, kde sa rodina zvyčajne modlieva, môže to byť tiež pri domácich jasličkách alebo priamo pri štedrovečernom stole.

PRED JEDLOM

Otec (alebo matka): V mene Otca, i Syna, i Ducha Svätého.

Všetci: Amen.

O: Dnes oslavujeme Vianoce - sviatky narodenia nášho Pána Ježiša. Ježiš sa narodil, aby priniesol dobro, lásku a pokoj do našej rodiny. V túto chvíľu zavítal aj k nám. Mária, Ty si matkou narodeného Božieho Syna. Chceme Ťa celá naša rodina pozdraviť:

V: Zdravas, Mária...

ČÍTANIE Z EVANJELIA PODĽA SV. LUKÁŠA

O: Započúvajte sa do slov Evanjelia podľa Lukáša, ktoré nám sprítomňujú vianočnú udalosť (číta niektorý člen rodiny): (Lk 2, 1 - 14)

O: Počuli sme Božie slovo.

V: Bohu vďaka.

V: Tichá noc (JKS č. 88) alebo iná vianočná pieseň

PROSBY A POĎAKOVANIA

(Každý člen rodiny sa môže zapojiť prečítaním alebo pridaním vlastnej prosby, alebo vďaka.)

O: Pane, v dnešnú noc tvojho narodenia ťa prosíme:

Ďalší člen rodiny: Za všetkých ľudí dobrej vôle, aby s tebou vytvárali jednu ľudskú rodinu.

V: Prosíme ťa, vyslyš nás.

Ďalší člen rodiny: Za opustených, hladujúcich, chorých a trpiacich, aby v týchto dňoch našli oporu v tebe i v nás.

V: Prosíme ťa, vyslyš nás.

Ďalší člen rodiny: Za nás všetkých (možno vymenovať), aby sme v novom roku pocítovali tvoju pomoc a ochranu.

V: Prosíme ťa, vyslyš nás. (Môžu nasledovať vlastné prosby)

O: A ďakujeme ti:

Ďalší člen rodiny: Za prežitý rok, že si



nás sprevádzal, a že môžeme byť teraz pri dnešnej štedrej večeri spolu.

V: Ďakujeme ti, Pane.

Ďalší člen rodiny: Za všetky dary, ktorými sa v dnešný večer môžeme obdarovať a za to, že najväčším darom pre nás si Ty.

V: Ďakujeme ti, Pane.

Ďalší člen rodiny: Za Svätého Otca, biskupov a našich kňazov, ktorí sú pre nás Tvojimi zástupcami.

V: Ďakujeme ti, Pane. (Môžu nasledovať vlastné vďaka)

V: MODLITBA OTČE NÁŠ....

O: Dajme si teraz znak pokoja.

V: Pokoj a bratská láska nech je medzi nami.

(Všetci si môžu vzájomne podať ruky alebo sa objasť.)

POŽEHNANIE JEDLA

O: Pane, požehnaj toto jedlo, buď častým hosťom v našom dome a daj svoj pokoj, kto-

rý zvestoval anjel v Betleheme, každému človeku. Skrze Krista nášho Pána.

V: Amen. Sláva Otcu...

Nasleduje Štedrá večera.

Dobrá chuť!

PO JEDLE

O: Ďakujeme ti, všemohúci Bože, za všetky tvoje dobrodenia, lebo ty žiješ a kraluješ na veky vekov.

V: Amen. V mene Otca... (prežehnáme sa)

DARČEKY (Teraz rodičia vysvetlia deťom, prečo sú pod stromčekom darčeky):

Rodičia: V túto noc Boh obdaroval ľudstvo najvzácnejším darom, daroval nám svojho jediného Syna, ktorý sa stal človekom, preto aj my sa obdarujeme darčekom na znak vzájomnej lásky. Nasleduje rozdávanie a rozbaľovanie darčiekov.

POŽEHNANÉ A MILOSTIPLNÉ VIANOCE!

POŽEHNANIE DOMOV V ČASE SVIATKU ZJAVENIA PÁNA

Pre súkromné požehnanie laikmi

■ Sväteniny pochádzajú z krstného kňazstva: každý pokrstený je povolaný, aby bol „požehnaním“ a aby požehnával. Preto laici môžu udeľovať niektoré požehnania. (Katechizmus katolíckej Cirkvi - 1669)

V mene Otca, i Syna, i Ducha Svätého.
Amen.

Pokoj nášmu domu a všetkým, čo v ňom
bývame.

I s duchom tvojím.

*Hľa, králi Dieťa uzreli,
pokorne pred ním klakajú
a zlato, myrhu, kadidlo
s láskou mu odovzdávajú.*

*Kadidlo sábske, zlatý dar,
hlásajú, že si Boh a Kráľ,
kým trpká myrha hovorí,
ako Syn Boží umrieť má.*

Počúvajte slová sv. Evanjelia podľa Ma-
túša (2, 1-12):

*Keď sa za čias kráľa Herodesa v judejskom
Betleheme narodil Ježiš, prišli do Jeruza-
lema mudrci od východu. A hľa, hviezda,
ktorú videli na východe, išla pred nimi, až
sa zastavila nad miestom, kde bolo dieťa.
Ako zbadali hviezdu, nesmierne sa zarado-*

*vali. Vošli do domu a uvideli dieťa s Máriou,
jeho matkou, padli na zem a klaňali sa mu.
Potom otvorili svoje pokladnice a dali mu
dary: zlato, kadidlo a myrhu.*

(Chvíľa ticha alebo krátky príhovor ...)

S radosťou za dar Božieho Syna velebme
nášho Spasiteľa a prednesme mu svoje
prosby:

1. Pane Ježišu, Boží Syn, žil si s nami ako
človek, aby sme sa my mohli stať Božími
deťmi, daj, aby sme boli dobré deti nášho
dobrého Boha.

2. Pane Ježišu, ty si sa v nazaretskej rodine
vzmáhal v múdrosti a bol si v obľube u Boha
i ľudí, daj, aby otcovia a matky boli prvými
učiteľmi a svedkami viery pre svoje deti.

3. Pane Ježišu, Kráľ pokoja, ty si nám prinie-
sol svoj pokoj, daj, aby všetci, čo v tomto
dome bývajú, tešili sa zdraviu i pokoju a žili
v láske a svornosti a boli ti za všetko vďační.

4. Pane Ježišu, priniesol si radostnú zvesť
trpiacim a chudobným a uzdravoval si po-
korných srdcom, chráň nás od prílišných
starostí a otvor naše srdce pre trpiacich a
núdzných.

5. Pane Ježišu, život veriacich, ty si prijal
Máriu a Jozefa k sebe do nebeskej vlasti,
prijmi aj zosnulých z našej rodiny medzi
svojich spravodlivých v nebi.

**A teraz sa spolu modlíme, ako nás naučil
náš Pán Ježiš Kristus:**

Otče náš, ktorý si na nebesiach...

Dajme si znak pokoja.

Pokoj a bratská láska nech je medzi nami.

MODLITBA POŽEHNANIA:

Všemohúci Bože a Otče, ty si nás v krste
prijal za svoje deti a urobil si nás bratmi
a sestrami tvojho Syna; posilňuj naše spo-
ločenstvo s ním a daj, aby sme v našej
rodine žili vo svornosti a láske. Bože,
ochraňuj náš dom pred zlom a hriechom,
požehňavaj ho i všetkých, čo v ňom býva-
jú, aby sme ti ako domáca cirkev prinášali
duchovné obete: zlato lásky, myrhu utrpe-
nia a kadidlo modlitby. Skrze Krista, nášho
Pána. Amen.

Otec - matka pokropí požehnanou vodou
prítomných i celý dom, pričom povie:
**Táto požehnaná voda nech nám pripome-
nie náš krst i Ježiša Krista, nášho Spasi-
teľa, ktorý nás vykúpil svojím križom a
zmŕtvychvstaním.**

Na horné veraje dvier kriedou napíšeme:

20 - C + M + B - 25

*To znamená:
Christus mansionem benedicat
Kristus nech požehná náš príbytok*

Prosme teraz spoločne Pannu Máriu o po-
moc a ochranu:

Zdravas, Mária

Pod tvoju ochranu sa utiekame ...

Dnes prišla spása do nášho domu. Pokoj a
požehnanie nech spočíva na ňom a nech
napĺňa všetkých nás.

V mene Otca, i Syna, i Ducha Svätého.
Amen.



SLÁVENIE VIANOČNÝCH SVIATKOV VO FARNOSTI DUBNICA NAD VÁHOM

SVÄTÉ OMŠE

24. DECEMBRA ŠTEDRÝ DEŇ

KOSTOL SV. JAKUBA 7.00 22.00 24.00

KOSTOL SV. JÁNA BOSCA 16.00 24.00

PREJTA 22.00

BETLEHEMSKÉ SVETLO ROZDÁVAJÚ SKAUTI 24.12.

KOSTOL SV. JAKUBA 13.00 - 15.00

KOSTOL SV. JÁNA BOSCA 13.00 - 15.00

25. DECEMBRA NARODENIE PÁNA

PRIKÁZANÝ SVIATOK, SV. OMŠE AKO V NEDEĽU

KOSTOL SV. JAKUBA 7.00 9.00 11.00 18.00

KOSTOL SV. JÁNA BOSCA 8.00 10.00 11.15 19.00

PREJTA 8.45

26. DECEMBRA SV. ŠTEFAN

SV. OMŠE AKO V NEDEĽU

29. DECEMBRA NEDEĽA SV. RODINY

31. DECEMBRA SV. SILVESTER

KOSTOL SV. JAKUBA 7.00 16.00

KOSTOL SV. JÁNA BOSCA 16.00

PREJTA 15.45

ĎAKOVNÁ ADORÁCIA NA KONCI ROKA

KOSTOL SV. JAKUBA 23.00 - 24.00

KOSTOL SV. JÁNA BOSCA 22.00 - 23.00

1. JANUÁR PANNY MÁRIE BOHORODIČKY

PRIKÁZANÝ SVIATOK, SV. OMŠE AKO V NEDEĽU

5. JANUÁR 2. NEDEĽA PO NARODENÍ PÁNA

6. JANUÁR ZJAVENIE PÁNA

PRIKÁZANÝ SVIATOK, SV. OMŠE AKO V NEDEĽU